

PAVOL JANÍK

17. november 1939 v tieni 17. novembra 1989

Čím dlhší čas uplynie od určitých historických udalostí, tým je ich obraz skreslenejší – spravidla zámerne zveličovaný, ale niekedy aj cieľavedome vymazávaný z dejín. Tak sa 17. november 1939 ocitol v tieni 17. novembra 1989, hoci v skutočnosti v ten deň Socialistický zväz mládeže (SZM) zorganizoval oficiálny sprievod v rámci 50. výročia 17. novembra 1939, keď ríšsky protektor uzavrel české vysoké školy. Nacisti vtedy okamžite zastrelili deväť študentských aktivistov a následne 1 200 vysokoškolákov deportovali do koncentračného tábora. O možnosť študovať prišlo 15 172 mladých ľudí, bez práce ostalo 513 profesorov, 475 docentov a 345 ďalších pedagógov. Ako pripomienka tragických udalostí, ku ktorým došlo vo vtedajšom Protektoráte Čechy a Morava, vyhlásili v Londýne v roku 1941 Medzinárodný deň študentstva, čo je jediný deň svetového významu, ktorý má český pôvod.

Dnes sa už zrejme nehodí pripomínať neblahé skúsenosti s nemeckým nacizmom, ale o to hlučnejšie počúvame takmer zo všetkých relevantných politických a mediálnych kruhov horúčkovitú propagandu, ktorá nafukuje hrdinstvo skutočných i dodatočných disidentov. Tí podľa svojich vlastných hodnotení holými rukami porazili totalitný systém, reprezentovaný ozbrojenými silami a Komunistickou stranou Československa (KSČ). Pravdaže sa zamlčujú mnohé neprehliadnuteľné fakty. Napríklad to, že výbušnú situáciu 17. 11. 1989 vyvolala „smrť“ študenta, ktorú na pražskej Národnej triede úspešne zahral dôstojník Štátnej bezpečnosti (ŠtB). Celoškolské výbory SZM na vysokých školách umeleckého smeru sa náhle transformovali na študentské štrajkové výbory. Profesionálne divadlá so štedro odmeňovanými socialistickými hercami, ktorým vraj ukradli tváre, hoci v skutočnosti im za ne vždy veľmi dobre platili, sa zmenili na bunkre nežnej či zamatovej revolúcie.

V tom, čo dnes ponúkajú, či presnejšie vnucujú médiá verejnosti, nie je ani len náznak pokusu o hľadanie objektívnej historickej pravdy. Zo všetkých strán sa šíri len nevkusná glorifikácia vybraných jednotlivcov, z ktorých viacerí mali ešte členské legitimácie KSČ i stranícke funkcie, keď sa už stavali do prvých línií

Občianskeho fóra a Verejnosti proti násiliu. K nim medzitým dorástli ďalšie generácie podobných karieristov. Tak tragický 17. november 1939 je vytláčaný z povedomia spoločnosti mytológiou protikomunistickej revolúcie z roku 1989, v ktorej si sami sebe udeľujú rozhodujúce postavenie čoraz dementnejší starší megalomani a ich stále ctižiadostivejší nasledovníci – často ich pokrvní potomkovia.

Medzičasom pre nikoho už nič neznamena ani fakt, že Moskva, riadená generálnym tajomníkom Komunistickej strany Sovietskeho zväzu (napokon prvým a posledným prezidentom Zväzu sovietskych socialistických republík) Michailom Gorbačovom, uskutočnila vo sfére svojho veľmocenského vplyvu v roku 1989 rozsiahle geostrategické zmeny – v poradí: Poľsko, Maďarsko, NDR (Východné Nemecko) a napokon Československo. A tak sa nemožno čudovať, že do skresleného obrazu 17. novembra 1989 sa primiešavajú nielen farby militantného antikomunizmu, ale aj nemenej nebezpečnej rusofóbie, hoci koncom roku 1989 i začiatkom roka 1990 ešte predstavitelia „demokratickej“ revolúcie odmietali tvrdenia, že sú proti socializmu, naopak vyhlasovali, že sú za skutočný socializmus. Ostatným občanom sa však ušiel len neveriteľný kapitalizmus bez kapitálu, pretože výsledkom prevratu bola privatizácia, ktorá napriek kupónovým dymovým clonám, priniesla ekonomicky produktívny majetok iba úzkej skupine bezohľadných finančných žralokov, pohybujuúcich sa na hranici i za hranicou zákona.

http://pavoljanik.sk/periodika_2.html